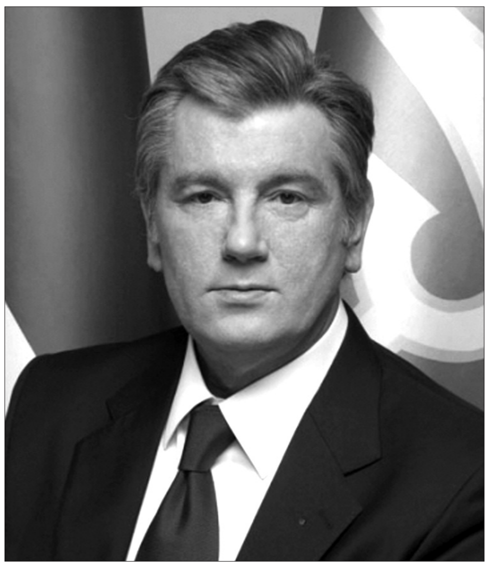
Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 2 лютого 2010 року № 4 (324)

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ВІКТОРА ЮЩЕНКА № 75/2010

Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті

Ураховуючи результати проведених наукових досліджень, визнаючи на державному рівні видатну роль учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті, з метою їх вшанування, відновлення історичної справедливості та правдивої історії українського визвольного руху ХХ століття постановляю:

1. Визнати учасниками боротьби за незалежність України у ХХ столітті осіб, які брали участь у політичній, партизанській, підпільній, збройній боротьбі за незалежність України, в тому числі у складі формувань Української Центральної Ради, Української Народної Республіки, Західно-Української Народної Республіки, Української Держави (Гетьманату), Української військової організації, Організації народної оборони "Карпатська Січ", Організації Українських Націоналістів, Української Повстанської Армії, Української головної визвольної ради та інших військових формувань, партій, організацій та рухів, що ставили за мету здобуття Україною державної незалежності.

2. Кабінету Міністрів України розробити разом зі Службою безпеки України та за участю Національної академії наук України і внести в установленому порядку на розгляд Верховної Ради України проект Закону України "Про правовий статус учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті".

3. Міністерству освіти і науки України, Українському інституту національної пам'яті розробити за участю Національної академії наук України для навчальних закладів методичні, просвітницькі та інші матеріали, присвячені боротьбі за незалежність України у ХХ столітті.

4. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям уживати в установленому порядку заходів щодо гідного вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті, в тому числі з активізації патріотичного виховання молоді та просвітницької роботи, найменування у населених пунктах вулиць, площ, бульварів, парків та скверів, навчальних закладів та закладів культури на честь визначних учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті та подій, пов'язаних з українським визвольним рухом ХХ століття.

5. Запропонувати органам місцевого самоврядування здійснювати заходи щодо вшанування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті.

Президент України
Віктор ЮЩЕНКО.
28 січня 2010 року

ЗВЕРНЕННЯ

Президента України Віктора Ющенка з нагоди Дня подвигу Героїв Крут

Дорогі співвітчизники!

Сьогодні наш народ вшановує Героїв Крут, які 29 січня 1918 року стали на захист української державності.

Подвиг українських патріотів має свій вічний, духовний вимір. Ціною власного життя вони показали, що любов до Батьківщини й відданість національній ідеї – це і є та могутня сила, яка набагато перевищує зброю і будь-які внутрішні чи зовнішні загрози.

Це – живі цінності, які повинні об'єднувати всіх нас і визначати наш спільний український шлях – шлях незалежності, соборності й демократії. Подумаймо про це сьогодні – без пафосу і надміру емоцій. Згадаймо доблесть молодих людей, які десятки років перед нами мріяли і боролися за сильну Українську державу, їхній подвиг – це наші святощі, єдині й нероздільні для всіх, хто живе на українській землі.

Пошануймо чин справжніх героїв. Повертаймося до своїх основ і вчімося після усіх минулих випробувань жити як одна велика й сучасна нація, що має власну історію, поважає себе і здатна досягти найвищих цілей.

Вітаю з Днем подвигу Героїв Крут всю Україну і весь наш народ.

Слава Україні!

Віктор ЮЩЕНКО

ЧЕСТЬ І ЧИН

ТРИВОГА ЗА ДОЛЮ УКРАЇНИ

Микола СИМЧИЧ

1.КОНОВАЛЕЦЬ ОБ'ЄДНУЄ УКРАЇНЦІВ

10 січня, в період Різдвяних свят, в селі Старі Кути, що на Косівщині, урочисто, в атмосфері народного свята відкрито пам'ятник засновнику і очільнику ОУН, великому синові українського народу Євгенові Коновальцю. Автором проекту є львівський скульптор Петро Штаєр. Ініціаторами створення цього пам'ятника стали націоналісти села за підтримки сільського осередку УРП "Собор". Створили ініціативну групу, до якої увійшли Богдан Глібчук, Іван Лащук, Богдан Будз, Мирослав Шкрабко, Микола Близнюк, Василь Соколюк, отець Юрій, отець Дмитро та інші.

Значну грошову та матеріальну поміч старокутцям надали національно свідомі підприємці Косівщини, зокрема Микола Боринський, Михайло Гаврилюк, Микола Феденчук, Іван та Антон Кузьменюки, Микола Присяжнюк та ін.

Мотивацією створення пам'ятника в гуцульському селі став об'єднавчий фактор постаті Євгена Коновальця як провідника української нації. Пам'ятник присвячено тим старокутцям, які брали участь у визвольній боротьбі українського народу в лавах Січових Стрільців, Української Галицької Армії, Армії УНР, ОУН–УПА, дивізії "Галичина".

Це вже третій пам'ятник Є.Коновальцю на Косівщині. Було б і більше, стверджують старокутські члени ініціативної групи, бо народ любить своїх національних героїв і прагне, щоб Україна розвивалась як держава тими шляхами, які вони збудували і які ведуть державу і народ до визволення з колоніального ярма, до справжньої, а не формальної незалежності, до демократії, волі, добробуту, до вселюдського поступу.

Проте на заваді такого волевиявлення гуцулів стають місцеві можновладці і тотальна корупція. Приміром, кілька років громада села копійка до копійки збирали кошти на спорудження цього пам'ятника. Хто не мав грошей – довозили будівельні матеріали, тесали камінь, обрізали облицювальну плитку, мурували постамент, транспортували пам'ятник зі Львова у рідне село. І ось, коли вже бюст Є.Коновальця гордо звівся на стрімкому постаменті перед новозбудованим триповерховим будинком сільради, з району посипались на селян несподівані вимоги. Прокуратура стала вимагати дозвільних документів (попробуй їх збери по численних бюрократичних кабінетах); районна архітектура вимагає дві тисячі гривень буцімто за проект... (шановні, сфотографуйте готовий пам'ятник і буде вам проект, розважають старокутці). А ще купа інших дозвільних інстанцій. "Чекаємо, що ще й санепідемстанція прийде...", – з журбою мовить Богдан Будз.

2.КОНСОЛІДАЦІЯ МІНУС АМБІТНІСТЬ, або Куди тягне мишка?

На свято у Старі Кути я приїхав разом із комбатантами братства ОУН–УПА Березівської станиці. По дорозі старі упівці згадували бої за Космач, особливо ж Рушірський бій, де одна тільки Березівська сотня розбила великі сили підкріплення на чолі з командиром дивізії героєм совітського союзу (за депортацію кримських татар) генералом Дергачовим.

Закінчення на 6-й стор.

Євген МАЛАНЮК

...Бачу їх – високих і русявих,
Зовсім інших, не таких, як ми, –
Пристрасників висоти і слави,
Ненависників тюрми і тьми.

Ось їх стислі руки, ясні лиця,
Голос невблаганний, як наказ,
В гострім взорі зимно-синя
криця –
Вірний щит від болю і образ.

Спадкоємці бою, бурі діти!
Загремить ще раз така пора –
Сміливо могили перейдіте,
Коли треба – розтопчіть
наш прах.

Щоб без вшанувань, без академій
Кров жадала неминучих кар,
Криця зустрічала серця кремінь,
Викресала іскрами удар!..

З "Оди
до прийдешнього"

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВІТ!

Президент Віктор Ющенко взяв участь в урочистостях з нагоди Дня подвигу Героїв Крут

29 січня Президент України Віктор Ющенко поклав квіти до пам'ятного знаку Героям Крут у Києві на Аскольдовій Могилі. На Чернігівщині глава держави поклав квіти до Меморіалу пам'яти молодих українських патріотів, які загинули в бою поблизу станції Крути, та взяв участь у мітингу з нагоди 92-ї річниці подвигу під Крутами.

Вшановуючи пам'ять Героїв Крут, урочистим маршем пройшли перед Меморіалом воїни Почесної варти. Молебен за загиблими провів Єпископ Чернігівський та Ніжинський УПЦ Іларіон.

ЗВЕРНЕННЯ

Конгресу Українських Націоналістів

Міністру закордонних справ України Петру Порошенку

Шановний пане Міністре!

25 січня 2010 року у відкритому листі заступника голови Народної Ради Словацької Республіки Анни Бєлоусової до Міністра закордонних справ Словацької Республіки Мирослава Лайчакова висловлено в принизливій для українського народу формі застереження щодо присвоєння Президентом України Віктором Ющенком звання Герой України Провіднику ОУН(б) Степану Бандері.

Безпідставно звинувачуючи Степана Бандеру в фашизмі, Анна Бєлоусова зневажає сотні тисяч борців за волю України, які вели безкомпромісну боротьбу проти всіх окупантів України.

Тон висловлювання Анни Бєлоусової щодо Президента України Віктора Ющенка є зневажливим і недоброзичливим. Очевидно, пані Бєлоусова повинна усвідомлювати, що подібна риторика ображає не лише Віктора Ющенка, чинного Президента України, а й саму Українську державу.

Відомим фактом є те, що після проголошення 30 червня 1941 року Акту про відновлення Української держави Степан Бандера та його родина були репресовані нацистським та комуністичним режимами. Після того, як Степан Бандера відмовився відкликати Акт про відновлення Української держави, 5 липня 1941 року у Кракові його заарештували нацисти і відправили у концтабір Заксенгаузен, де його утримували до 27 вересня 1944 року. 15 жовтня 1959 року у Мюнхені Степан Бандера був вбитий московським агентом КДБ Богданом Сташинським із спеціального пістолету струменем розчину ціаністого калію.

Братів Степана Бандери Олександра (доктора політекономії) та Василя (випускника факультету філософії Львівського університету) 1942 року вбили у нацистському концтаборі Аушвіц.

Батька Степана Бандери Андрія (священика УГКЦ) 1941 року замордували в катівнях НКВД. Сестер Марту, Оксану і Володимиру було заарештовано і заслано до совєтських концтаборів.

Звинувачення Анни Бєлоусової є провокативними, оскільки не існує жодного рішення суду, включно з Нюрнберзьким процесом, яке б довело причетність ОУН-УПА та особисто Степана Бандери до колаборації з нацистами. Показовим є той факт, що позиція Анни Бєлоусової щодо національно-визвольного руху ОУН-УПА повністю збігається з позицією офіційної Москви, яка цинічно фальсифікує історичні факти національно-визвольної боротьби і категорично відмовляється визнати злочини тоталітарного комуністичного режиму.

15 жовтня 1995 року в Італії на з'їзді Конфедерації Європейських Ветеранів держав об'єднаної Європи було одноголосно схвалено рішення про прийняття Всеукраїнського Братства ОУН-УПА постійним членом Конфедерації Європейських Ветеранів.

Нагадаємо, що у липні 2009 року Парламентська асамблея ОБСЄ у своїй резолюції на підставі документальних фактів прирівняла комуністичний тоталітарний режим до нацизму і закликала до міжнародного осуду тоталітарних режимів. Автори резолюції зазначили, що в XX столітті європейські країни найбільше потерпали від комуністичного та нацистського режимів, які несли з собою геноцид і злочини проти людства.

Загалом складається враження, що знання з історії віце-спікера Словацької Республіки Анни Бєлоусової базуються виключно на радянській історіографії, яка сфальсифікувала факти українського національно-визвольного руху періоду II Світової війни.

Ми наголошуємо, що відкритий лист Анни Бєлоусової є втручанням у внутрішні справи України, що є неприпустимим у демократичному європейському суспільстві.

Шановний пане Міністре, Конгрес Українських Націоналістів просить Вас невідкладно звернутися до Надзвичайного і Повноважного Посла Словацької Республіки в Україні пана Павола Гамжіка з вимогою дати оцінку позиції заступника голови НРСР Анни Бєлоусової, висловлену у відкритому листі до Міністра закордонних справ Словацької Республіки Мирослава Лайчакова щодо присвоєння Степану Бандері звання Герой України.

Конгрес Українських Націоналістів сподівається, що заява пані Анни Бєлоусової не вплине на дружні відносини між словацьким та українським народами.

З повагою

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських
Націоналістів.

ЗВЕРНЕННЯ

комітету "Декомунізація" до Президента України Віктора Ющенка

Шановний пане Президенте!

Всі патріоти України з радістю сприйняли новину, оголошену Вами в День Соборности України про присвоєння звання Героя України Степанові Бандері.

Підписання цього Указу є справжнім вчинком українського Президента, який встановив історичну справедливість по відношенню до цього Великого українця.

Впевнені, що критичні оцінки факту присвоєння Степану Бандері звання Героя України, які лунають з боку московських політиків та їхніх малоросійських холуїв, є зайвими доказами того, що Ваш вчинок є правильним, і українці йдуть правильним шляхом.

Наступним кроком повинно стати виконання Указу про знесення пам'ятників та пам'ятних знаків комуністичного тоталітарного режиму. В першу чергу, пам'ятника кату українського народу Володимиру Ульянову (Леніну), що стоїть у центрі Києва.

Недопустимо, аби пам'ятник особі, яка люто ненавиділа все українське, на 19-му році незалежности України був розташований на одній з центральних вулиць столиці.

Закликаємо зробити все від Вас залежне, щоби знести монумент, якому не має місця ні в Києві, ані в Україні.

Слава Україні! Героям слава!

З повагою,

за дорученням комітету "Декомунізація"
Микола КОХАНІВСЬКИЙ.

Спілка офіцерів України, Всеукраїнське об'єднання ветеранів, КУН, ОУН, ОУН(д), НРУ, УНП, Товариство "Просвіта", "Українська партія", Товариство "Меморіал КРОГ, ГО "Український Севастополь", Звичаєва громада укр. Козаків, Центр національного відродження, Міжнародна ліга "Матері і сестри Молоді України", Молодіжний Націоналістичний Конгрес, УНА-УНСО, Товариство політв'язнів, Патріот захисник Батьківщини, МГО "Патріот", Молодий Народний Рух, ГО "Люстрація", Студентське Братство, Українська патріотична асоціація, Українська громада Києва, КОО "Українська справа", Асоціація дослідників голодоморів, УРП, ВО "Тризуб" ім. Степана. Бандери, Фундація Ольжича, Рада Українського козацтва при Президенті України, ГО Самостійна Україна, Всеукраїнська ліга українських жінок, Союз Гетьманців-державників України, ГО "Громадський Захисник", Світова спілка українських вчителів, Молодіжне крило ОУН(д)

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЖМУТ СОЛОМИ ДЛЯ ВІСЛЮКА

Хоч що б ми робили – голосували "за", "проти всіх" чи взагалі не йшли на вибори – ми все одно про це ще пошкодуємо.
Сократ.

Ми далі йтимемо, але вперед ніколи.
Г.Аполлінер.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Чим нахабніша брехня, тим легше в неї вірять.

Ви лишень подивіться на цю локшину, що її колекціонує на власних вухах наша "капуста головата", наші торбохвати з гречкосіями, котрих нічому не вчить ні драматична історія, якої вони не знають і знати не хочуть, ні теперішні "підлі і скупі часи", в яких пихаті бонзи-шкуродери водять їх за носа ось уже стільки років, і все обіцяють і брешуть, брешуть і обіцяють, а між тим обдирають цю безталанну державу, як самі хочуть...

Ви лишень зауважте, як після 17 січня хвацько повстали "за правду, за демократію, за Україну" наші титульні діди-демократи, а з ними й дрібніші калібром полум'яні патентовані патріоти!

Ви лишень послухайте, як непідробно пафосно, з громадянським надривом, звучать їхні заклики: вставай, хто живий!.. За свободу і незалежність нашу! Робіть свій вибір – слідом за нами!..

Один із них, трибун із трибунів, на моє здивоване запитання: "А як же Ющенко? Ви ж іще тиждень тому були з ним!" відповів привселюдно, як відрізав: "Та який там Ющенко! У ср... вже твій Ющенко!"...

І побіг, захеканий, – щоб творити Історію і далі "розбудовувати" державу.

Цього разу – на псевдопатріотичних підтанцьовках у трагікомедійному водевілі "ВОНА – це Україна!"...

"В белом венчике из роз..."

Що ж, Господь милостивий – і колись Він виведе на шлях істини мільйони незрячих "мешканців штанів", оце байстрюччя, котре соромиться вітцівських могил і всіляко відхрещується від національної самосвідомости, "прагматично" запихаючись ковбасою.

Однак яка глупота спонукає "високих чинами" – з числа духовних поводирів – навприсядки лізти в грузьке і смердюче болото?

Невже така почесна роль статистів на чужому святі життя?

Що рухає ними?

"Любов к Отчизні", яку вони, сердеги, переплутали з бісівським сім'ям, не втямивши, що їх банально *розвели*?

А може, комусь із них, хто *підносив* вельможам за будь-яких режимів, муляють око жирні об'їдки зі столу гіпотетичного переможця?

Чи стався акт колективного почманіння, гуртового вчамріння?

Спрацював сильнодіючий гіпноз сатанинського шарму – і впала полуда на очі?.. Невже і справді "ті слова про обіцяний край – // Це для слуху їх казка"?

Забули, що пташка-канарка добре співає, але зовсім не вміє літати?

І що лиш служіння Правді возвеличує Митця.

І гріх великий вести у темряву, значучи світло.

Бо кому дано багато – з того багато й спитається...

...Були часи неспівмірно тяжчі і драматичніші, та щоразу Нація знаходила шлях – навіть коли заблукалі поводирі звертали на манівці.

Адже – нічого не втрачено, поки не втрачена честь.

ЩО БОЛИТЬ "СООТЄЧЄСТВЄННІКАМ"?

Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ

25 січня 2010 р. у штаб-квартирі ООН в Нью-Йорку заходами Постійного Представництва Російської Федерації при ООН відбулася презентація "Международного Совета Росссийских Соотечественников". Презентація, в основному, звелася до лиття помиїв на сусідів РФ, де знаходяться російські діаспори. Найбільше перепало Україні і Латвії. Були промовці, які, уболіваючи за важкий стан російської мови, вказували, що є багато регіонів України, де російська діаспора – фактично не діаспора зовсім, а радше корінне населення. На завершення поливали брудом, як завжди, ОУН-УПА, Шухевича та Бандеру та надання їм Україною почесних звань.

Моя колега, яка представляла неурядову організацію при ООН – Американську Асоціацію Кримських Турків-Татар, і я, від неурядової організації при ООН – Світового Конгресу Українців, акцентували, що для кращого діалогу, пошани та співпраці зі своїми сусідніми націями бажано позбутися імперських тенденцій та зазіхань, говорити про корінні російські території в межах України – це нісенітниці, бо території концентрації росіян в Україні – це наслідки імперської політики депортацій (наприклад, татар із Криму 1944 року), репресій, Голодомору і штучного поселення туди росіян. А крім цього, такі твердження підважують територіальну цілісність та суверенітет даної держави, з якою росіяни повинні жити у згоді. Також звернули увагу, що корисним було би в процесі захисту людських і національних прав замість України, де є тисячі російськомовних шкіл, фінансованих з державного бюджету України, краще придивитися до РФ, де є місцевості концентрації українського населення, але немає жодної української школи, яка фінансується з державного бюджету РФ.

Російські представники намагалися відбріхуватися у відповідь, але голова МСРС Пьер Шереметьев, російського роду ще царських імперіалістів (ім'ям яких названо летовище в Москві), з певним обуренням дав сигнал припинити конференцію. Модератор так і розпорядилася.

Двома найгрізнішими обвинувачувачами України були народний депутат Верховної Ради України Вадим Колесніченко і депутат Верховної Ради Криму Сергій Цеков. Тож не дивно, що російська "п'ята колона" та Кремль активно працюють проти України. Але до якої ж міри!

Дозвольте коротко придивитися до біографій цих двох представників. Сергій Цеков – заступник голови МСРС, голова російської діаспори в Криму, близький друг відомого російського шовініста Константіна Затуліна, який відомий в Україні своїми закликами до сепарації Криму від України, за що він заслужив звання "персона нон-грата". Вадим Колесніченко, крім функцій нардепа, виконує функції голови руху правового захисту "русскоязичних" в Україні. Обидва, до речі, члени Партії регіонів, від якої обидва обирались до своїх сьогоднішніх державних постів (Цеков фактично балотувався в Криму 2006-го з блоку "За Януковича"), та великі прихильники кандидата у Президенти України Віктора Януковича. Як кажуть: з яким пристаєш, таким і стаєш. Цікаво, чи вони впливають на Віктора Януковича, чи він на них?

Щодо обвинувачення проти ОУН-УПА, Шухевича, Бандери, то це в основному виходило з вуст Вадима Колесніченка. Приглянувшись до його біографії, я зрозумів, чому він такий знавець історії – він колишній колгоспний агроном. Отже там, у колгоспі, напевно і вивчав історію!

"УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР"

КОЗАЧКИ, ВОЖДИКИ І ПРОВОКАТОРИ...

Ким провалена передвиборча кампанія Ющенка?

Ірина МОЛЧАНОВА

У морозні дні зимно на душі українських патріотів. Чому люди, навіть на Західній Україні, не проголосували за свого лідера Ющенка? Як сталося, що підступна брехня Тимошенко перемогла наполегливу працю Президента на розбудову нашої держави? Ці запитання ятрять душу патріотів та примушують аналізувати реальні події останнього півріччя, а не захлинатись у потоках передвиборчого базікання.

Найменший аналіз подій свідчить: передвиборчий штаб В.Ющенка несвідомо, а можливо й СВІДОМО ПРОВАЛИВ ПЕРЕОБРАННЯ НАРОДНОГО ПРЕЗИДЕНТА. Не було відчутно роботи штабу ані в Києві, ані на місцях. Вже не говоримо про відверту зраду таких претендентів, як Костенко, Гриценко, Тягнибок, котрі не мали шансів самостійно перемогти, але, незважаючи на заклики до об'єднання, "піарились" до кінця заради самореклами. Можливі посади при владі їм дорожчі, ніж Україна. Але хто відповідає за те, що "Наша Україна" відверто не хотіла співпрацювати з національними організаціями – КУН, ВБ ОУН-УПА, Товариством репресованих і політв'язнів? Чому ці патріотичні організації не отримали ніякої грошової допомоги для проведення агітації?? І зовсім не зрозуміло: ЧОМУ КОЗАКИ НЕ ГОЛОСУВАЛИ ЗА СВОГО ГЕТЬМАНА???

Сьогодні можна стверджувати: агітації за Віктора Ющенка на Сході України (мабуть і на Заході) НЕ БУЛО! Як таке могло статись? Чому, коли його опоненти за півроку до виборів роздавали яскраві газети у тисячах примірниках, за Ющенка не було в Маріуполі навіть сіренької листівочки? І так по всій Донеччині. Кому в кишеню пішли гроші за рекламу в місцевих газетах, на ТВ, яких не було жодного разу?

Висновок можна зробити один: штаби В.Ющенка усіх рівнів очолюють не патріоти, а бізнесмени-ділки, які або крадуть надані їм кошти, або на додаток і продаються протилежній стороні. Неозброєним оком видно, з якою швидкістю "штабісти" почали завзято агітувати за Юлію Тимошенко. Мабуть, ще перед виборами отримали добрячого хабара, щоби провалити Ющенка!

Про невдячного "птенця з гнізда Ющенка", якого той підняв з провінції до посад міністра закордонних справ та Голови Верховної Ради України – Арсенія Яценюка, розмова окрема. Досі невідомо: де він брав шалені гроші для найпотужнішої реклами своєї особи? Під його прикриттям з весни 2009 р. українцям почали втокмачувати думку: в другий тур виборів упевнено вийдуть лише Тимошенко і Янукович. Звичайно, поряд з акулами політики буде світитись тільки-но вилуплене курчатко-Яценюк. Про інші кандидатури, зокрема РЕАЛЬНОГО ПРЕТЕНДЕНТА ВІКТОРА ЮЩЕНКА, НІДЕ НЕ СЛОВА. Ні доброго, ні поганого – наче він мертвий. Чому? Бо навіть погане слово – вже нагадування, вже реклама! Нам же вбивали думку про обов'язкову перемогу Тимошенко-Януковича. На це наполегливо навертали так звані "рейтинги опитувань", що постійно друкувались в газетах Яценюка й нібито висвітлюють прагнення самих українців...

Шановні, ви просто не уявляєте, які потужні й витончені методи психологічного впливу застосовують сучасні політики. В Росії зараз на привладне КДБ працюють десятки наукових інститутів – філософських, політичних, статистичних, юридичних, навіть медико-психологічних з тисячами фахівців найвищого рівня. І публікація так званих "рейтингів опитувань" за півроку до виборів – це витончена форма нав'язування громаді думки про перемогу ПОТРІБНИХ МОСКВІ кандидатів. Згадайте народне прислів'я: якщо на людину казати "свиня", то через півроку вона захрюкає. Сталось те саме: нам півроку втлумачували, що переможуть Тимошенко-Янукович. Тільки вони, й ніхто більше. Тому навіть у західних областях українці здебільше голосували за Тимошенко. Хоча вся національна преса просто волала: наш ПРЕЗИДЕНТ – ВІКТОР ЮЩЕНКО, і треба голосувати за нього. Не важко уявити, як нині регочуть з "дурних хахлів" Путін та Медведев, які примусили нас битися лобами у другому турі. Те, що Тимошенко обіцяє якийсь захист українській мові, під впливом Москви розвіється так само швидко, як і більшість її нескінченних обіцянок.

Маріуполь

УКРАЇНА ЄДИНА!

ЗУПИНИТИ СЕПАРАТИЗМ НА ЗАКАРПАТТІ!

24 грудня 2009 року Рахівська районна рада прийняла рішення №407, яким схвалила звернення до Президента України, Верховної Ради України, Генерального прокурора України та голови Служби безпеки України. Звернутись до найвищих державних інститутів, які відповідають за територіальну цілісність та безпеку України, Рахівську райраду спонукало затвердження Закарпатською обласною радою "гімну Закарпатської области" на слова О. Духновича "Подкарпатскії русини".

У зверненні депутатів Рахівської райради говориться, що Закарпаття впродовж століть пройшло складний, але поступальний шлях українського національного самовизначення, а в XX столітті взяло найактивнішу участь у боротьбі за здобуття української національної соборної держави. Підтвердженням цього був рух за злуку Закарпаття з Україною в 1918–1919 роках, український державницький чин Карпатської України в 1938–1939 роках, участь в українському русі опору 1940–1950 років, дисидентському русі 1960–1980 років.

Однак Закарпатська обласна рада 22 грудня 2009 року, ігноруючи вищевказані історичні реалії, схвалила "гімн Закарпатської области" на слова О.Духновича "Подкарпатскії русини", який написаний

всередині XIX століття з русофільських ідеологічних позицій, що не відображає національні історичні змагання закарпатських українців, які зазначені вище. Вказаний вірш написаний суржиком, на суміші російської, церковно-слов'янської та української мов, який не має належної художньо-естетичної вартости. У даний час цей вірш експлуатується антиукраїнськими сепаратистськими силами так званих "політичних русинів".

Автори заяви вважають даний текст гімну, затвердженого обласною радою, таким, що суперечить національним устремлінням закарпатців і, зокрема, спільним інтересам територіальних громад, сіл, селищ та міста Рахова Рахівського району, створює негативний імідж області серед громадськости України.

Автори заяви порушують питання про скасування рішення Закарпатської обласної ради, яким було схвалено означений текст гімну з боку уповноважених на це державних органів.

"Нас також тривожить практика прийняття Закарпатською обласною радою рішень, які суперечать вимогам статті 11 Конституції України у частині, що держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомости", – говориться далі у зверненні депутатів Рахівської райради. Підтвердженням цього, як приклад, є рішення облради від 7 березня 2007 року №241 "Про визнання національности "русин". Ми оцінюємо такі рішення як сплановану стратегію послаблення Української держави, яка узгоджується з спецслужбами Російської Федерації. Найсуттєвішим є те, що подібні рішення приймаються в інтересах найвпливовіших на теренах Закарпаття бізнесово-олігархічних кланів, які контролюють більшу частину депутатського корпусу та керівництво Закарпатської обласної ради та спрямовані на адміністративну ізоляцію области від решти України з подальшим її повним відокремленням.

Рахівщину це глибоко тривожить, і тому просимо центральні органи державної влади, відповідні служби, до компетенції яких входить безпека держави, вжити необхідних заходів щодо відміни усіх рішень Закарпатської обласної ради, які прийняті з метою підтримки сепаратизму в українському Закарпатті – підсумовується у зверненні Рахівської районної ради до Президента України, Верховної Ради України, Генерального прокурора України та голови Служби безпеки України.

ТЕАТР АБСУРДУ

СТАЛІНІСТИ ПІДНІМАЮТЬ ГОЛОВУ

Запорізьким червоним кхмерам закортіло поставити пам'ятник своєму кривавому ідолу

Нещодавно українську громадськість шокувала новина із Запоріжжя – міста нашої козацької слави. Місцеві червоні кхмери (комуністи) із Запорізького обкому компартії прийняли рішення про встановлення в Запоріжжі пам'ятника Йосипу Джугашвілі-Сталіну – катюзі українського народу, кримінальному злочинцю, організатору безпрецедентного в історії людства масового терору, організатору штучних голодоморів в Україні 1932–33 рр. та 1946 р., людині, яка у парі з Гітлером розв'язала Другу світову війну за панування у Європі, наслідками якої були десятки мільйонів жертв, людині, у якої руки у крові по плечі. За словами одного депутата-комуніста Запорізької міськради, пам'ятник буде встановлено до 130-річчя від дня народження ката.

Кулаки стискаються, коли читаєш цю новину. Невже ми, українці, дозволимо глумитись над пам'яттю наших дідів – невинно убієнних та заморених голодом? Невже проковтнемо й це?

Нагадаю, що 13 січня 2010 року апеляційний суд Києва розглядав справу про Голодомор 1932–1933 років, яку закрив за фізичної відсутности обвинувачених. Але перед цим суддя іменем України погодився з висновками слідства, що Голодомор організували тодішні комуністичні лідери на чолі зі Сталіним.

Повертаючись до Запоріжжя, зазначу, що представниками місцевого осередку нещодавно створеної Української Національної Ради, до якої увійшли націонал-патріотичні партії та організації, було прийнято звернення до Голови Запорізької облдержадміністрації, прокурора Запорізької області, Начальника СБУ Запорізької області та міського голови Запоріжжя.

У зверненні представники УНР висловили своє обурення з приводу намірів червоних кхмерів, які названо злочинними, антидержавницькими та такими, що суперечать Конституції України та відповідним указам Президента України. Від прокурора Запорізької области у зверненні вимагається прокурорського реагування. Міський голова Запоріжжя був попереджений про виважену позицію у цьому питанні, оскільки від нього великою мірою залежатиме стабільність у місті. Обласному управлінню СБУ необхідно вжити заходів з метою вгамування екстремістів із Запорізького обкому компартії – зазначено у зверненні.

Від Запорізької обласної організації КУН звернення підписав голова обласного осередку Василь Тимчина.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і Держава"

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЗА УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ НА ЛУГАНЩИНІ

У місті Стаханов Луганської області правоохоронні органи влаштували справжнє цькування родини совєтського політв'язня, члена Конгресу Українських Націоналістів Івана Фещука.

Так, 9 січня 2010 року у квартирі Фещуків міліція провела обшук за постановою Стаханівського міського суду з метою виявлення вогнепальної зброї. На запитання Фещуків про підстави обшуку їм пояснили, що відділ кримінального розшуку Стахановського МВ МУМВС України в Луганській області володіє інформацією про те, що "гр. Фищук Сергей Иванович причастен к незаконному хранению огнестрельного оружия" (цитата мовою оригіналу з постанови суду). Отже, простіше кажучи, на сина Івана Фещука Сергія, котрий теж є членом КУН, було зроблено донос, а суд одразу задовольнив вимогу міліції на обшук. Зброї знайдено не було, проте двохгодинний обшук у квартирі Фещуків закінчився для 83-річної пані Надії Фещук гіпертонічним кризом і серцевим нападом.

Цей випадок не виглядав би таким ганебним, якби був першим в історії незрозумілого переслідування правоохоронними органами Стаханова родини Фещуків, законослухняних громадян і українських патріотів. За рік до цього Фещуків підозрювали у побитті голови місцевої ради ветеранів ВВВ Мандровного лише на підставі того, що нападники говорили українською мовою. Тоді до відділу міліції на допити ходили всі члени родини Фещуків, аби довести свою непричетність до побиття ветерана.

Складається враження, що у Стаханові достатньо розмовляти українською мовою, бути українським патріотом, аби тебе запідозрили у злочинних діях.

"Одне з двох, або в Україну повернулися страшні 30-ті роки XX ст., коли достатньо було доносу, щоб провести обшук, або Конгрес Українських Націоналістів, офіційно зареєстрований Мін'юстом України як політична партія, в місті Стаханові потрапив до списку напівлегальних екстремістських угруповань, які, на думку міліції, становлять загрозу для мешканців нашого міста", – вважає Сергій Фещук.

Втім, порушником українського законодавства наразі є суддя Стахановського міського суду Попов, котрий всупереч ст. 10 Конституції України та ст. 10 Закону "Про судоустрій України" видав постанову на огляд квартири Сергія Фещука російською мовою, хоча вказані законодавчі акти недвозначно вимагають провадити судочинство в Україні державною українською мовою.

10 січня Сергій Фещук подав скаргу прокуророві Луганської области на дії правоохоронних органів. Проте станом на 21 січня відповіді від прокурора ще немає.

Прес-служба КУН

НАРЕШТІ СТАЛОСЯ – НАМ ВЕЗУТЬ ЯРЛИК!

Нарешті гасударє Всея Вєлікія, і Малия, і Бєлия вирішили змилостивитися над нещасною Україною та висилають для її порятунку посольство з ярликом. Та ще й з розширеними повноваженнями.

Малоросія нарешті виправилася і таки бухнула на коліна зі своїм одвічним "Не встанем, мамо, помрем, а не встанем!" Бо ж "чєрєвічкі" тра своїй Аксанє з Санкт-Петербургу привезти.

А якщо всерйоз, то смішні демарші гасударей расійскіх тільки утверджують, що попри всю недосконаліть проукраїнської політики, як її розумів (і розуміє) та реалізовував (і обіцяє реалізовувати) президент Віктор Ющенко, він таки попав у десятку.

І то не тому, що його політика була якась особливо антиросійська, про що весь час торочить російське МЗС. Зовсім ні – Ющенко всіма силами намагався продемонструвати свою конструктивність. Головним його гріхом було те, що його політика була просто українською, що несказанно бісило сусідських гасударей. Очевидно, вони ну ніяк не можуть сприйняти хоч якоїсь відмінності Малоросійської волості від усіх інших у їхньому віртуальному Гасударствє.

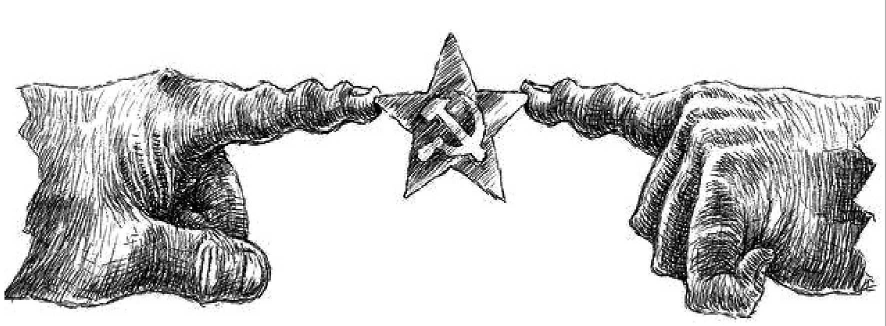
Саме вони, хоч як дивно, ще заживо вознесли президента Віктора Ющенка на п'єдестал, на якому вже стоять такі великі українські державці, як гетьман Іван Мазепа. Не думаю, що вони очікували такого результату. Але переконаний, що навіть у середньостроковій перспективі ми це побачимо.

Ненависть до Мазепи та Ющенка з боку правителів Росії була і є співмірною. Тоді, відштовхуючись від протилежного, і заслуга перед Україною, попри поразку обох, величезна. Зрештою, для Ющенка ця поразка може бути і певним початком. Якщо зробить висновки.

Водночас закликаю добре подумати і над тим, а чи така то вже й поразка? І не поспішати капітулювати. Хоча бій програно, це ще зовсім не означає, що програна і війна. Боротьба за європейську та успішну Україну продовжується!

Але за умови, що відповідні висновки зробимо і всі ми.

Тарас ВОЗНЯК

"УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР"

НАЦІЯ БЕЗ ГОЛОВИ І БЕЗ ПАМ'ЯТІ

Олег ЧОРНОГУЗ

Якщо комусь лінькі гортати сторінки цієї історії, з яких безперервно капає українська кров на рідний чорнозем, то може по телебаченню подивитися на нинішні стосунки "братньої Білорусі з братньою Росією". Хоч який би Союз витворював "батько Лукашенко", хоч що б він робив, то обіймаючи, то цілуючи, то погрожуючи їсти саму пісну бульбу й заритися з рідними сябрами в партизанських лісах, але не стати на коліна, – і все одно з боку "старшого брата" йшли суцільні ноти незадоволення: або ти стаєш губернатором Білоруської губернії, або навіть не сподівайся, що ми залишимо тебе колись у спокої, як, до речі, й усіх сусідів (окрім китайців), які межують із росіянами.

Така реальність сусідства зі східним "братом" і такою вона буде вічно, незважаючи на те, хто сяде в президентське крісло України. Хай навіть національно несвідомі а-ля українці Янукович або Тимошенко. Для московита це не має ніякогісінького значення. Все одно винуватий в "усіх гріхах" і в подальших наших відносинах буде не Путін чи Медведєв. Винуватим буде завжди лише "менший брат". Це він, виявляється, псує сусідське повітря й паскудить сусідству, хоч би що він робив. Але українська нація, вирощена, як гриби на сибірських просторах, у тюрмах і таборах, має ментальність забудькуватості. Національна анемія в нації щезає тільки коли її шмагають до крові батогом по зігнутій спині або приставляють зашморг до шиї чи дуло пістолета до скроні. Саме в ті хвилини пробуджується національна свідомість українця. Саме це, як ніхто інший з усіх президентів і всіх провідників нації (виняток, мабуть, Виговський, Дорошенко, Мазепа), усвідомлював Віктор Ющенко – наш істинно народний Президент.

Так, він припускався помилок. Припускався, хоча особисто мені він нагадував отруєну рибу, яка, очманівши від отрути, ходить колом по поверхні, думаючи, як після цього вижити, а не про те, як за собою повести зграю риб, котрі не розуміють чи не хочуть зрозуміти, що насправді твориться з їхнім ватажком.

Судячи з перших заяв кандидата в президенти Януковича, можна виснувати, що ми незабаром опинимось у великій зоні, де правитимемо не МИ, українці, а правитимуть НАМИ, українцями. Ми не вартуватимемо й ламаного гроша. Ми не станемо європейцями. Ми не зможемо завтра про це навіть мріяти. Бо цього не дозволить Москва. Потяг, на який ми, українці, намагалися ще вчора сісти, аби зблизька побачити Європу, сьогодні, вважайте, відійшов у напрямку не Парижа чи Лондона, він відійшов у напрямку Хутора Михайлівського. 7 лютого ми навіть не встигнемо поцілувати його стоп-сигнал. Машиністами цього потяга будуть табачники й донецькі перевертні типу дикого українофоба з палаючими ненавистю очима до всього українського Олександра Левченка, секретаря донецької міськради, та йому подібні українофоби. Українська Юдіф – Ганя чи Галя Стецців із претензійним прізвищем на популярність польської акторки, виконає свою останню роль і, боюся, не візьме в руки голову Олоферна, а ляже під Партію регіонів, котра згодом із великим задоволенням витре об неї ноги й викине за поріг. Принаймні, так свідчить історія про маврів. Я, звичайно, хотів би помилитись, оскільки не бажаю зла навіть такій кон'юнктурниці і, на перший погляд, вірній служці свого хазяїна Ганни Герман. І хотів би бути впевнений у тому, що вічно бунтівний народ, якого так боялась імператриця Катерина, не змириться з рабством на перших часах маріонеткового уряду і якщо не візьметься вигострювати сокиру, то принаймні не забуде адрес Європейської площі чи Майдану Незалежності.

Уcяка підміна понять, яка розпочнеться одразу після інавгурації і намагання поставити всіх українців на коліна та зробити московськими холуями, а непокірних, за висловом ідеологів типу табачників чи погребінських, назвати нациками, одразу не вдасться. Не виключено, що колісніченки й азарови спочатку на тацю покладуть пряник, але за спиною неодмінно сховають батога чи саперну лопатку.

Завтра-післязавтра Україна вибухне зсередини. Сьогодні її розривають не тільки зовнішні вороги, а й, що найстрашніше, свої і чужі серед своїх. Симоненки, цибенки, царькови, погребінські, корнілови, іщенки, табачники, скачки, мірошниченки – ці московські козачки, космополіти й "діти планети" уже зараз перетворюють державу Україну просто на... територію. Але й сама територія, як і земля українців, відбирається в українського народу. Відбирається серед білого дня на наших очах. На чоло української (саме української) інтелігенції агресивно й послідовно ставиться тавро "нацики". Українському обивателю на сторінках "всеукраїнських" газет і журналів вбивається в голову, що східний українець відрізняється від західного, що це дві ментальності, дві культури й тому подібне. Тобто Україна розривається зсередини й віддається на поталу як чужому Заходу, так і чужому для нас Сходу. Йде активна підготовка чи не до громадянської війни. Обезголовлюється армія. До того ж вона свідомо не фінансується (бо ж на білборди мільйони є!), а звідси – рідна армія голодна й некерована. Вона може вийти з-під контролю влади й перейти на бік "марксистів", як це трапилося 1918 року з Коновальцем, армією УГА.

Ми тільки збираємося на ювілеї й найчастіше саме там "революційно" за кулісами кричимо "ганьба". Кричимо "ганьба" й один одному, не враховуючи ані заслуг, ані досягнень постатей, які давно заслужили визнання своєю діяльністю чи принципами свого життя. Ми знай кричимо, бо це в нас називається геройством. Геройством вулиці, провулку, зали Українського Дому або ж зали Центральної Ради, яка сприймається у своєму божевіллі за центр землі, а насправді ці дрібні збіговиська, за великим рахунком, – ніщо. Велике Ніщо. Бо за стінами є велика держава, є великий дезорієнтований народ. Дезорієнтований тимчасовими вождями, вождями на хвилину, на історичну мікромить народ, який уже не знає, куди йти, за ким і за чим. Він уже навіть не запитує, куди, в яку чергову прірву його тягнуть. Чи то на пашу, чи то на убій. Боюся, на останнє.

А ми ж кричимо "ганьба", поки голодує армія, поки сплять міністерства, поки чужі дядьки з-за плоту вже виривають із наших плотів кілки й розширюють свою межу, захоплюючи нашу землю й нашу волю. Балотуймося. Балотуймося у велике Нікуди. Туди нам дорога. Гірка, скривавлена і реальна. Вожді, втішаючись своїми придорожніми білбордами, ще вчора навіть не замислювалися, що своїм масовим висуванством щодня і привселюдно зраджували свій народ, розстрілювали його пустопорожніми словесами, а разом із ним і Вкраїну. Морально розстрілювали й поволеньки здавали чужим дядькам, навіть не кліпаючи й не соромлячись. Це страшно. Уже завтра, в поганому завтра (дай Боже мені помилитися й не стати чорним пророком!) виявиться, що Україну й українців нікому захищати. Дрібні вожді вже нині стали ніким і нічим. А завтра стануть холуями чужих дядьків. Так званий електорат, якого вони дезорієнтували в своєму власному егоїстичному чаду, стане рабом і продаватиметься наліво й направо, як його майно й земля, тими-таки чужими дядьками іншим чужим дядькам. Решта електорату розбредеться по планеті в пошуках кращої долі й заробітку, утворивши за кордоном політичні клуби та недільні церкви, і далі дискутуватиме, хто в останню хвилину був найбільше винен у тому, що Україна знову щезла з мапи землі. Й казатимуть, що Україна пішла б іншим шляхом... якби. І оте "якби" висітиме на душі кожного українця прокляттям. Бо тільки тоді, у ярмі, чи у в'язниці, чи в екзилі, ми з позиції пройденого і втраченого усвідомлюємо: якби ми не були такі дурні й амбітні, якби ми об'єднались, якби ми згуртувалися навколо однієї постаті, якби ми виграли вибори вдруге, якби ми врахували всі попередні помилки і якби ми, врешті-решт, зрозуміли, що наше спадкове отаманство, наші махновські чи шулявські республіки за всю історію України, починаючи від київських князів і князиків, ніколи до добра не доводили, то Україна жила б. То українці не поневірялися б світом. Якби...

Але цього ніколи не станеться. Бо нас історія нічому не вчить... Бо ми не маємо на неї пам'яті. Бо кожен із названих і не названих вважав і вважає себе рятівником держави, а не її руйнівником. Кожен осліплений своїм внутрішнім его, як яскравим промінням, очманілий від самозакоханості, витріщивши очі й оточивши себе кількома десятками безпринципних сердюків, що співають йому в очі осанну й мажуть щоденно медом душу, насправді веде нас до урвища, перед яким нам залишається тільки востаннє озирнутися, побачити спрямоване в обличчя дуло й востаннє почути постріл ворога. І України не стане. Вкотре...

Пишучи ці гіркі рядки пекучої правди, я вже не закликаю нікого ні до тверезості, ні до об'єднання, ані до розуму, коли той розум у нас генетично відібраний. Коли ми ніколи не бачимо неба, як не бачимо навіть обрію на ньому. Перед своїм носом. Обрію палаючого і знищеного. Ми бачимо тільки свій ніс. Куций ніс і куций простір навколо нього. Куций, як тремтячий хвіст переляканого зайця перед пащею пітона.

Це страшно. Але хіба ми цього вже не переживали за тисячолітню історію?! Хіба нам звикати до чужих пут, до чужого ярма, яке ми накидали на себе добровільно, як добровільно накидаємо й тепер?! А можливо, ми ніколи ані пут, ані ярма й не скидали зі своїх ніг та зі своєї шиї? Ми тільки тягали плуга на своїй землі для чужих дядьків і так тягатимемо й далі, бо ніколи своєчасно й дружно не перекуємо рало на меч, а завжди залишатимемося не з мечем, а з ралом. Нація без пам'яті і нація без голови. Багатоголова нація – нація вічної духовної та фізичної смерті й водночас, хай як це парадоксально, – нація Безсмертя! Дивовижна нація!

Закінчення.
Початок в минулому числі.

ЛІДЕРИ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ЗАКЛИКАЛИ ВІРУЮЧИХ ПРИЙТИ НА ВИБОРИ

Лідери українських церков і релігійних організацій закликають виборців прийти на виборчі дільниці і проголосувати.

Про це йдеться у зверненні всеукраїнської ради церков і релігійних організацій до українського народу з нагоди другого туру виборів президента.

"Ми закликаємо кожного керуватися у своєму виборі не одноразовою особистою вигодою, а усвідомленням блага суспільства, моральними критеріями і власними світоглядними переконаннями", – зазначають лідери церков.

"Ми вкотре застерігаємо всіх – не дайте себе купити, не продавайте свій голос за гроші, подачки чи обіцянки, будьте гідними високого звання людини і громадянина", – додають вони.

На переконання лідерів церков, "якщо ми будемо байдужими до вибору президента чи проголосуємо проти всіх – ми втратимо свій шанс, а вибір все одно буде зроблено, але вже без нашої участі".

"Цього не можна допустити, адже реалізація права вибору – це громадянський обов'язок ... Від голосу кожного з вас значною мірою залежить – хто стане президентом. Тому прийдіть на виборчу дільницю і проголосуйте!", – закликають вони.

Звернення підписали керівники УПЦ (КП) Філарет, УПЦ Володимир, УАПЦ Мефодій, УГКЦ Любомир Гузар і представники інших церков і релігійних організацій.

ЧЕСТЬ І ЧИН

ТРИВОГА ЗА ДОЛЮ УКРАЇНИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Підкріплення на 12-ти "студебекерах", машинах управління, включно з командиром дивізії, поспішало на виручку основним силам депортаційної дивізії, яку успішно добивали в Космацькому котлі три курені УПА. За всіма ознаками, дивізія прибула на Прикарпаття з метою виконання наказу Жукова і Берії про депортацію всіх українців. Розпочати депортацію окупанти вирішили із Західної України, але боляче обпеклись, бо депортаційну дивізію упівці знищили в пух і прах. Чомусь історики не приділяють цій події належного значення, так, наче порятунок всього населення України від неминучої депортації в смертоносні сибіри – це маловажний факт. Вочевидь, спрацьовують механізми замовчування і залякування, які спрацьовували при замовчуванні голодомору-геноциду в Україні. Проїжджаючи через Яблунів, колишній районний центр, хлопці гейби по-парубоцьки згадали, як в сорокові роки під самим носом у районного НКВД "взяли" великий магазин, а потім в Березовах і довколишніх селах дівки пахтіли найдорожчими совітськими парфумами...

9 січня у цьому ж складі ми урочисто біля пам'ятника Степанові Бандері у селі Середній Березів, відсвяткували християнське свято святого апостола Степана. Був потужний мітинг. Як і в Старі Кути, з'їхались націоналісти з усього району. Пролунало багато палких патріотичних промов, в яких висвітлювалась роль Степана Бандери як очільника української визвольної революції. На жаль, на відміну від Старих Кутів, де більшість учасників свята складала молодь, в Середньому Березові (вже вкотре на аналогічних заходах!) учнів місцевої школи не було на мітингу, а саме для них, для зв'язку поколінь, старались оратори. Зокрема, свій виступ я присвятив презентації книжки Степана Бандери "Перспективи Української Революції", яка нещодавно вийшла у світ у Івано-Франківську (передрук із зарубіжного видання) і з якої я відкрив для себе Степана Бандеру не лише як полум'яного революціонера, непохитного борця за волю України, я пізнав великого теоретика і практика, ідеолога українського націоналізму, мислителя-публіциста, аналітика-політолога світових вимірів, до порад і далекоглядних висновків якого мали б прислухатись керівники Західних країн світу (на жаль, не прислухались...), зрештою, філософа і пророка з Божим даром провидіння. Це я до того, що у своїх працях Ст. Бандера передбачав і появу Самостійної України, і в головних рисах сьогоднішній кризовий стан, спричинений недостачею націоналістичної переконаности у власних силах і в силі християнської віри, здатної перемагати навіть смерть. За словами Ст.Бандери, "Комуністична система запроторила правду до тюрем, концтаборів, загнала її в підпілля, а на її місце поставила фальш і брехню. Але не зуміла вирвати з людської душі розуміння, що таке правда, туги за нею, бажання її перемогти. Бо правда – це дорога, якою людська душа прямує до Бога. А від цього прямування ніхто й ніщо не відверне людства". А хіба ці думки не перегукуються із думками Президента України Віктора Ющенка, виголошеними на Форумі Українських Націоналістів? Цитую: "Взагалі, що таке наша історія? Це сторінки боротьби за незалежність. Другої історії для нас більше немає. І важливо на нашу історію дивитися власними очима... я ніколи ще не зустрічав щасливого раба. І тому бути вільним – це одна із знакових прикмет людини XXI століття". А ще доречно буде навести слова славетного сотенного Березівської сотні ОУН–УПА Мирослава Симчича – Кривоноса, виголошені на вже згадуваному святі в Середньому Березові: "Якщо ми втратимо Ющенка, то втратимо й Україну...". З таким зарядом переконання і наснаги ми, березуни, влились у могутнє річище народного свята у Старих Кутах.

Злетіло полотнище, і від строгої, рвійної постаті ще зовсім молодого Коновальця ніби знову пролунали його крилаті слова: "Дорога до Львова лежить через Київ...". Київ... Знову Київ стає епіцентром української долі, українського вибору....Після богослужіння і освячення пам'ятника ми тричі помолились за Коновальця. І в серці кожного з нас нуртувала тривога за долю України. Так, Коновалець із однодумцями після тяжких боїв за Україну, після таборів інтернування, в умовах байдужої чужини зумів згуртувати розпорошені в різних країнах сили українства і створити могутній моноліт націо- і державотворення – Організацію Українських Націоналістів. Але чому ми, навчені досвідом гірких поразок, власне через оту кляту амбітність не спроможні елементарно об'єднатись у досягненні доленосної мети для України, а вже потім ділити крісла і портфелі? Невже хтось думає, що в Голови Організації Українських Націоналістів, останнього Президента України в екзилі, нашого земляка із Снятинщини Миколи Плав'юка менше амбіцій і складнощів, коли він повів ОУН на Форум Українських Націоналістів і першим підписався під Заявою Форуму на підтримку кандидата на пост Президента України Віктора Ющенка? У мудрого і досвідченого лідера амбіції відступають на задній план, коли йдеться про вибір долі для України.

На тему консолідації національних сил в історичні моменти Степан Бандера пише: "У таких історичних моментах, коли у змаганні вирішується доля нації, треба виходити від головного питання, яка є можлива і найдоцільніша актуальна політика та який внутрішньо-політичний уклад найкраще відповідає вимогам моменту. Тому-то політична консолідація не може бути самоціллю, а засобом, політичним інструментом".

3. ЛИШЕ ПАТРІОТИ ВРЯТУЮТЬ УКРАЇНУ, але чому їх постійно відстрілюють?..

Очікуючи черги на виступ біля пам'ятника Коновальцю, співаю разом з церковним хором Старих Кутів і з усіма присутніми сумну народну пісню:

На Вкраїні сумні свята –
Коновальця кров проллята.
Прийшла вістка
з Роттердаму
Вивісити чорну фаму.
Встань, Хмельницький,
встань, Богдане,
Повставайте всі гетьмани!
Нехай ворог пам'ятає,
Що Вкраїна оживає.
А ви, хлопці молодії,
Куйте кулі сталевії.
Куйте кулі, накувайте,
Україні волю дайте.
Хай воскресне тая слава,
Що в неволі довго спала.

Богдан Глібчук, голова "Просвіти" Косівщини: "Москва оголосила особисто Вікторові Ющенку політичну війну. Фактично – це війна проти України. Тому всі ми повинні підставити Ющенкові наше всенародне плече у відстоюванні інтересів нашої держави".

Вочевидь, йдеться не лише про політичну війну, а й про інформаційну, ідеологічну і передусім – економічну. Адже такої кабали, яку "старші брати" накинули нам, мов петлю на шию, ціною на газ, не знає жодна країна світу. Невже ми платимо Москві данину за ненапад, як це було на зорі людської цивілізації в період рабовласництва? Позичаємо у МВФ і платимо... Відриваємо від живого тіла держави із золотовалютних запасів держави і знову платимо... Монголотатарська орда брала данину з Руси-України значно рідше і значно менше. Уже від цієї "братерської" зажерливости зупинилась майже вся хімічна промисловість України. На черзі – металургійна промисловість, а ми все платимо і платимо. Вже Ющенко підрахував, скільки боргів припадає на кожного громадянина України, а ми все платимо і платимо. Позичаємо і платимо. І доки це триватиме? Вочевидь доти, поки не вступимо в систему євроатлантичної колективної безпеки.

Хто куди... В залежності від того, хто ким куплений. Не інформаційний простір, а ярмарок брехні, облуди, окозамилювання. Невже присипляють лукаві, щоб в огні її окрадену збудити?.. Та ні, ще не всі осліпли і оглухли. Ось виступає біля пам'ятника Коновальцю колишній надзвичайний і повноважний посол України в Грузії і Азербайджані, нині голова обласної "Просвіти" Прикарпаття Степан Волковецький: "Якби вся Україна думала і чинила хоча б так, як ми з вами, то ми би мали зовсім іншу Верховну Раду і не мали б отих антиукраїнських закликів, які маємо повсюди. І наше інформаційне поле не було б заповнене сміттям, брехнею і антиукраїнством. Роботи багато. Але вихідна теза – побудова держави на українській національній ідеї. Якщо цього не буде, то держава буде слабкою, нікчемною, буде ареною для боротьби іноземних держав, а не інтересів українського народу. Хочу відзначити позитив, який залишив Віктор Ющенко і який увійде в історію, хоч як би до нього ставились. Ющенко підняв питання Української історії, питання голодомору не лише на державний, а й на міжнародний рівень. Ніхто сьогодні не може сказати, хто буде українським Президентом. Але ясно одне, що з нами будуть рахуватись тоді, коли ми будемо об'єднані, сильні, коли в кожного з нас у серці буде українська Україна і український інтерес".

Богдан Борович, голова КУН Івано-Франківщини: "Сьогодні в незалежній Україні продовжують гинути патріоти. Російські спецслужби нікуди не ділись, не вивітрились. Ніхто не провів заміну тих кадрів, які працювали в радянській системі, в силових структурах, в міністерствах, в армії. Феноменально, що Україна ще до сьогодні існує. Тож чого дивуємось, що в паспортах спершу вилучили графу національність. Це треба було для того, щоб сьогодні у Верховній Раді українців було найменше. Хочеться вірити, що цей пам'ятник Коновальцю, який ми сьогодні відкрили, нарозумить молодь. Щоб знали, за що боротись. Треба боротись і будемо боротись".

Я передав вітання від Івано-Франківських міського і обласного проводів ОУН мельниківського крила, закликав всі націоналістичні організації чітко дотримуватись Заяви, прийнятої Форумом Українських Націоналістів висловив думку, що хоч хто б переміг на виборах, ми повинні твердо стояти на позиціях Українського Націоналізму і змушувати наших керманичів вести український народ по тих напрямних, які вибудували найвідданіші патріоти України, такі, як Петлюра, Коновалець, Мельник, Бандера, Ющенко, а також прочитав свого вірша "Оберіг", присвяченого Є.Коновальцю.

...Лунали тости і повстанські пісні, і вірилось, що патріоти врятують Україну.

Микола СИМЧИЧ,
м. Івано-Франківськ

"НА ПЕРЕХРЕСТІ ПАМ'ЯТИ І ЧИНУ"

Обласна громадсько-патріотична акція під такою назвою відбулася 29 січня у селі Старий Угринів Калуського району Івано-Франківської області, в родинному обійсті Степана Бандери. Її учасники схвально підтримали рішення глави нашої держави щодо присвоєння звання Героя провіднику ОУН, а також визнання УПА борцями за незалежність нашої держави.

Для участи у заході прибули делегації з усіх районів області та міст обласного підпорядкування, які очолювали голови райдержадміністрацій та міські голови. На урочистому віче за участи громадськости, владик, ветеранів УПА, народного депутата України Зіновія Шкутяка виступили голова Івано-Франківської облдержадміністрації Микола Палійчук, голова обласної ради Ігор Олійник, голова Братства ОУН-УПА Карпатського краю Фотій Володимирський, онук провідника ОУН С.Бандера та інші.

У рамках акції відбулося запалення "Ватри Слави", вогонь від якої того ж дня дійшов до кожного населеного пункту области і який одночасно в лампадках встановили на символічних могилах борцям за волю Української держави. Також священики відслужили поминальну панахиду за провідником ОУН С.Бандерою.

Під час свого виступу онук Степана Бандери зокрема наголосив, що 22 січня він отримав з рук Президента України Віктора Ющенка нагороду і, показавши її родині, яка проживає за кордоном, передасть відзнаку на зберігання в історико-меморіальний музей С.Бандери. На його думку, ця нагорода була очікувана мільйонами українців, які боролися за незалежність України, тому вона має бути саме тут, де народився провідник Організації Українських Націоналістів.

Нинішньою акцією громадськість Прикарпаття висловила підтримку рішенню Президента України В.Ющенка щодо присвоєння Степану Бандері звання "Героя України", а також вшанувала тих, хто у різні роки загинув, борючись за незалежність нашої держави.

Прес-служба
Івано-Франківської ОО КУН

"ГРЯЗЬ МОСКВИ"

ГАЙВОРОННЯ

Олекса ПАЛІЙЧУК

"Интеллектуальный триллер, – оголошує цю книжку реклама. – Нове її видання утричі більше за обсягом"... І від того "інтелекту" аж зблискує бузинівський череп, як от: "И памятник Шевченко должен быть другой. В памятнике напротив Киевского университета много не хватает деталей. Рядом с ним должна стоять бочка с огурцами, он должен держать сулею с самогоном, гарбуз обязательно там должен лежать, которым его девушки награждали, когда он лез к ним свататься. Часто награждали. Он наглый был чувак... Он пошел к дочери попа свататься. Ему дали от ворот поворот".

А ось тобі, читачу, промовисте "НАКОНЕЦ-ТО!.. (Вместо послесловия)" – за підписом "Александр БЕЛОДЕД, доктор филологических наук, профессор, академик Академии Наук Высшей Школы Украины". Наведемо досить промовистий його висновок: "Такая книга со всей неизбежностью когда-нибудь должна была появиться. Мы ее долго ждали, а процес ожидания явно затягивался... Кто же такой Шевченко? Жутко закомплексованный маленький человек, всю жизнь страдавший из-за своих эротических неудач, страхов, беспомощности и низкого происхождения. Отсюда его неспособность к компромиссам; самоиронии, сглаживающей несовершенство бытия, и паталогическая ненависть к дворянству, к "панам", несмотря на то, что именно они вывели его в люди. Нет, бей их, режь, круши, топчи! Остри топор, буди волю!.. Думалось: когда же мы выйдем на этот уровень, перестанем выть про "долю" и "воріженьків", и подвергнем беспощадному анализу наших допотопных одинозавренных идолов. И первый шаг на этом пути – книга Олеся Бузины. Наконец-то!".

Або його ж: "Появление книги Олеся Бузины – книги, направленной на развенчание культа Шевченко... знаменует собой определенный этап в сфере личной свободы, реализуемой в свободе мнения и свободе слова. Существование же идолов подавляет их, парализуя мышление в отдельно взятой голове. А, как известно, истины и великие открытия возникают только там". ("Украинские страницы").

Ну й ну!.. Вистачило зухвалості казати про якесь право Бузини паплюжити нашого пророка, про особисту свободу людини і самому ж заперечувати право дисидента Василя Овсієнка на навчання: "Це паршива вівця, яка ніколи не повинна бути в нашому університеті!". Як бачимо, вельми показова позиція апологета сучасних йому "одинозаврених" компартійних ідолів, відверта солідарність із тодішніми репресивними органами.

Колись мені довелося почути з телеекрана, як цей академік виправдовував появу Бузини та його, з дозволу сказати, творчости. Пам'ятаю, дуже здивувався тим, як докторові філології було важко висловлюватися українською: він постійно вставляв у свою мову російські слова. Хвалив російську мову і на протиставлення їй навів суб'єктивну думку якоїсь польської пані про неймовірно велику кількість полонізмів в українській мові (нібито 30%).

Просто класичний нонсенс: двоє справді маленьких чоловічків (сказати влучніше – пігмеїв – **Ред.**) О.Бузина та О.Білодід – намагаються переконати читача у мализні великого Тараса. Уявімо собі: два карлики щосили підскакують угору, аби вчепити на шию велетневі табличку з написом "маленький человек"... Ось вам і тема для клоунади на домашній сцені! ...Коли навіть отой "лях" Єжи Єнджеєвич подарував світові прекрасний, багатий фактами роман про Тараса Шевченка "Українські ночі, або родовід генія". Пригадую, довелося читати його польською, бо перекласти українською партійні бонзи тоді не дозволили.

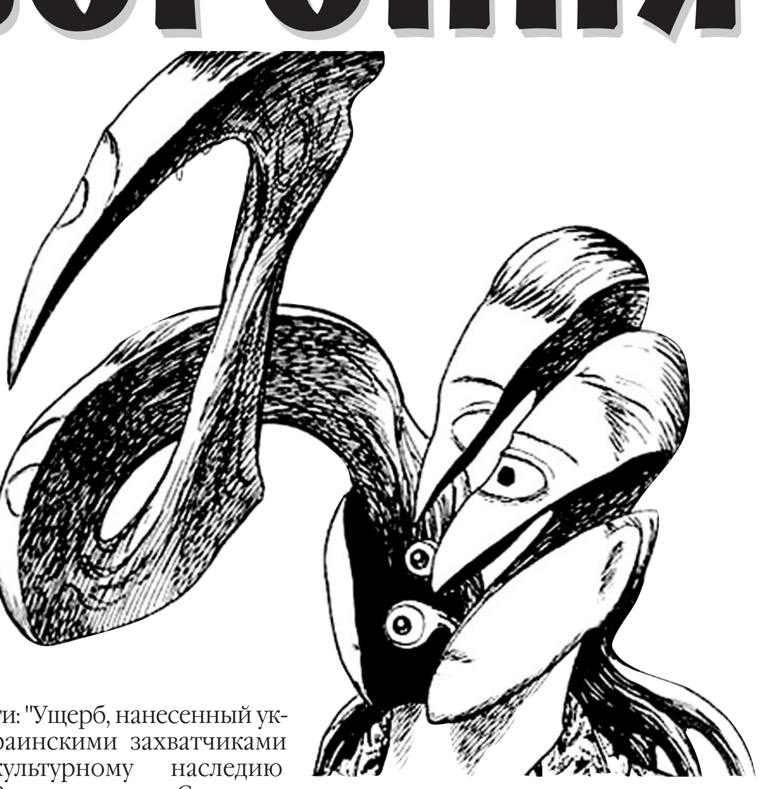
Вже за нашої пам'яти у боротьбі з дисидентським рухом КДБ демонстрував "чудеса" низькопробної фантазії, щоб скомпрометувати його учасників. Були тут "неудачники", "психически больные", "развратники", "пьяницы", "насильники", "рецидивисти", "враги народа", "наёмники", "террористы", "буржуазные националисты" і т.ін. Не треба сподіватися, що кілька століть тому, коли доносити навіть на свого начальника було державною нормою, практикувалися менш суворі та чистіші методи компрометації. Російська імперія нищила і знеславлювала своїх непокірних, Річ Посполита – своїх. Тож навіть у близькому колі Тараса Шевченка, вплив якого невпинно поширювався на інтелігенцію та широкі верстви населення, були провокатори і наклепники. Офіційну думку завжди формував переможець. І на яку об'єктивність можна було сподіватися, коли з благословення царського двору фальсифікували навіть літописи і берестяні грамоти?!

Та хоч як би важко формувалось ми у повноцінну націю, хоч як би шкодили нам вороги та їхні поплічники – мрії нашої не здолати, поступу – не спинити. Народних героїв не збезчестити. Нещодавно в Чехії – вже у шістнадцятій країні світу – відкрито пам'ятник нашому духовному провідникові Тарасові Шевченку. "Молись. Молися, сину: за Вкраїну Його замучили колись". Ці заповітні слова про поета має сказати кожний український батько своїй дитині. І сказати так, щоб вона запам'ятала їх на все життя.

Одначе Бузина не думав про поетові муки і страдницький шлях України, коли паразитом присмоктувався до імені Шевченка. Не думав ні тоді, ні згодом. Уже зміцнівши черевцем, за підтримки зовнішніх пустобрехів і "п'ятої колони", він узявся далі плюндрувати наші святині. Йдеться про його пасквіль на минувшину нашого народу "Тайная история Украины-Руси", що вийшов, знову ж таки, у видавництві "Довіра".

Цього разу Бузина шукає "зверства запорожских казаков" і твердить: "Руки наших предков – по локти в крови разномастных туземцев, а сапоги – топтали половину земного шара". Чи ось такий фінт: "А у нас еще говорят о каком-то Батурине! Да казаки почти за столетие до взятия Меньшиковым мазепинской столицы устроили в соседней России чуть ли не десяток "батуринов"! Труп лежал на трупе!" (InoCMI.Ru, Buza.ru, varjag_2007, СЕГОДНЯ.ua, Sevastopol.info та ін.).

Народ співає про Сагайдачного та Дорошенка?.. Навіщо? Он у Бузини: "Гетмана Сагайдачного и его заместителя Дорошенко вместе с двадцатью тысячами готовых на все профессиональных душегубов наняло варшавское правительство, чтобы посадить на московский престол польского королевича Владислава". Ви скаржитеся на московських мракобісів, які забороняли рідну вам українську мову та культуру?.. Еге, якраз-таки, ось що всім треба знати: "Ущерб, нанесенный украинскими захватчиками культурному наследию России в эпоху Смутного Времени, не поддается точному исчислению. Можна только сказать, что он колоссален".

Не подобається "вищезгаданій персоні" і те, що сучасне покоління українців отримало змогу уповні вивчати історію власної країни: "Детей в школах запугивают Крутами и Голодомором. Взрослых по телевизору – русским флотом в Севастополе. В результате народ вымирает без всякой войны. Неужели всегда было так? Да, ничего подобного! Нам есть чем гордиться! Наши предки умели не только умирать, но и убивать. Они оставили след в прошлом как первостатейные разбойники и головорезы".

Так, співаючи в унісон з уже відомими царськими посіпаками, які намагались очорнити українську козаччину, Бузина тенденційно вишукує і подає факти, осіб, джерела, аби забаламутити голови непідготовленим читачам за чужинецькими штампами і цілями. Козаки в нього – суцільні розбійники, грабіжники та ґвалтівники. Та відповідь йому вже дав сам Тарас Шевченко знаменитими рядками:

Брешеш, людоморе!
За святую правду-волю
Розбойник не стане...

А хочете знову посміятися?.. Наприклад, у розділі "Как галичане развалили Киевскую Русь" можете знайти для цього доволі причин, та купувати книжку не варто – досить пошукати в Інтернеті. За словами Бузини, галичани – ті "славянизированные молдаване" – завдали великої шкоди Київській Русі. Насправді це твердження Бузини не що інше, як його власний жалюгідний писк, що влився до хору численних нацькованих зграй у декотрих ЗМІ, особливо у широкодоступному Інтернеті. Завдання у них недвозначне – пересварити Східну Україну із Західною, протиставити одну частину нашої Батьківщини другій. Бо страх як не подобається нашим недругам ота Галичина зі своїм незалежним духом та оздоровчим впливом на зросійщених українців.

Бузина шукає для нелюбих персонажів тільки моменти, які легше витлумачити на свій викривлений копил. Так, аби "підсвинити" Іванові Мазепі, "плюндрувач святинь" щодуху мчить до Польщі, аби за долари придбати в антиквара мемуарні записки про стосунки з Іваном польського шляхтича Пасека, і його анітрохи не цікавить оцінка тих стосунків з боку суперника-українця. Не цікавить і думка про тодішнього І.Мазепу у Польщі взагалі. А про те, що вона більш ніж позитивна, свідчить хоча б однойменний польський фільм, демонстрований ще за радянських часів у кінотеатрі "Краків". На жаль, розійтися йому по всій Україні не дозволили.

Так само не писали компліменти всім нашим козакам їхні недоброзичливці та вороги, навпаки, вони готові були малювати їх мало не з чортячими рогами та копитами. А взагалі, кожен професійний історик знає: будь-яка збройна боротьба – соціальна чи національна, коли в неї втягувалися "низи", не обходилася без невинних жертв. Це не означає, що ті жертви треба виправдовувати, але це переконує: оцінювати такий рух потрібно не за кожним конкретним випадком, а в цілому – за його метою, історичним значенням. А в Бузини, наприклад, читаємо: "Все это безобразие в современной украинской историографии почему-то именуется "народним повстанням проти польсько-шляхетського панування під проводом Наливайка". Хотя было обычным разбоем, закончившимся для Северина четвертованием в Варшаве – заслуженной карой любому маньяку, несмотря на его "историческое" значение". За тими ж критеріями Бузина може лихословити і з приводу повстань упродовж усієї історії людства.

Якщо у когось виникає запитання, чому не з'являються аналоги Бузини деінде, скажімо, у Польщі або в Росії, – відповім: поляки і росіяни не зазнали настільки тривалої та жорстокої асиміляції, щоб могли породити таке ганебне масове явище, як колабораціонізм, що переходив у сервілізм, коротко – зрадництво. Тим-то в сучасній Росії не існує проектів для масового читача з метою знеславлення Пушкіна, хоч у спогадах його сучасників можете знайти чимало несхвального.

Інерцію багатовікового зрадництва досі не здатна спинити наша "стара-нова" влада. Сьогодні вона не бачить іншого виходу, як свою хаотичну метушню та безпорадність називати демократією. Ось чому так легко знепрометеюється вітчизняне видавництво "Прометей" і проклюовується з виливка (недоформованого яйця) О.Бузина.

Чому ж у нас вилупився такий ось Бузина?.. Причина досить банальна. Скільки їх, зґвалтованих мовно і духовно в різних поколіннях, ще сьогодні "перекидаються" в Україні! Скільки їх із псячою вірністю служили чужоземним гнобителям, обравши собі найсприятливіший спосіб виживання в колоніальній Україні! Маючи під собою ще достатньо живильний ґрунт, вони й досі це роблять за психологічною інерцією та розрахунком.

Так, база для них ще збереглася. Хтось скаже: а що їм робити?! Перебудуватися набагато важче, а тут хочеться чогось особливого вже сьогодні... Ну самі подумайте: хто знав би про середньостатистичного борзописця Бузину, якби не знамениті об'єкти його нападів?! Навіть за всієї його хворобливої пристрасти до слави?! Та пробіжися він хоч без штанів по Хрещатику – за тиждень усі забудуть. А тут... "шкандаль", сенсація, і надовго!

Безперечно, Бузина має змогу прожити довший вік, ніж Тарас Шевченко, та навряд чи у нього настільки розвинеться і просвітліє душа, аби хоч на схилку літ збагнути свій тяжкий гріх: надто далеко він зайшов у своєму блюзнірстві. От лише про власних нащадків не подумав: як буде їм терпіти сором за такого предка?!

Сьогодні десятки ЗМІ, книжкові й Інтернет-магазини пропагують кололітературну продукцію Бузини. Багато російських Інтернет-видань пропонують безкоштовно її "скачати". На превеликий жаль, не пасуть задніх і українські. Всі вони, мов хиже гайвороння, галасливо кружляють над великомучеником Тарасом – кожний намагається вхопити частку його тіла. Але не звертають на це уваги наші народні обранці та високі посадовці: наче оглухли й осліпли у своїх дрібних "жабомишодраківках" за владу. Наче байдуже їм, що ось такі "демократичні" цеглини хтось закладає у підвалини нашої державної моралі та незалежности.

Усі ми не маємо права пасивно мовчати тоді, коли наші недруги нарощують сили і розвивають наступ на українські твердині. Побоюватися, що додамо слави "Геростратові", більше нема рації: хоч і з чорного ходу, але він уже став відомим, став додатковим поштовхом і стимулом до розгортання ворожої агресії проти самостійної соборної України.

Закінчення.
Початок у минулому числі.

НАЦІОНАЛЬНІ СИМВОЛИ

ЖИВА УКРАЇНСЬКА ТРАДИЦІЯ В МОСКВІ

Юрій БЕЗКРОВНИЙ

До Дня Соборности України в Культурному центрі України в Москві відкрилася виставка українського рушника та костюма "Жива традиція" заслуженого художника України, голови Черкаського осередку Національної спілки майстрів народного мистецтва України Олександри Теліженко, ознайомитися з якою москвичі зможуть до середини лютого.

Творча майстерня Олександри Теліженко впродовж п'ятнадцяти років працює над створенням мистецьких виробів, оздоблених ручною та машинною вишивкою. Роботи черкаських майстрів, виготовлені на основі авторських ескізів, є унікальним явищем у мистецькому житті сучасної України. Вони повертають нас до глибинних коренів українських народних традицій, дають можливість ліпше зрозуміти високу духовну культуру наших пращурів.

Коли на стінах і колонах великої світлої виставкової зали центру з'явилися перші рушники, автору цих рядків спало на думку, що це приміщення й ці роботи створені одне для одного. Ошатна зала за кілька годин перетворилася на затишний і містичний храм українського духу, насичений світлом сучасности й барвами славетного минулого. Оглядаючи роботи Олександри Теліженко, переконуєшся, що

вона знає про український рушник все, і мабуть саме тому її мистецтво таке природне й неповторне. На почесному місці, біля національного прапора, – чудові портрети Тараса Шевченка й Богдана Хмельницького.

Враження переповнювали кожного, хто завітав цього вечора до Українського дому на Арбаті. Місцеві українці з гордістю й блиском в очах оглядали експозицію, навдивовиж щиру й багату на давню символіку, а москвичі з великою цікавістю слухали розповідь художниці.

"Вишитий рушник – це давній народний оберіг і наш національний літопис. А його корені такі глибокі, що сягають багатьох тисячоліть. Рушник – це живий організм, який створює навколо себе енергетичне поле, яке гармонізує життя і, наприклад, ось цей прекрасний зал", – сказала на відкритті Олександра Теліженко. Вона розповіла про свої дослідження народної творчости й народних традицій, у яких, за її словами, безкінечна сила духу й невичерпне джерело знань.

Присутні дізналися від художниці багато цікавого про створення рушника національної єдности, фрагменти й фотокопія якого також представлені на цій виставці. Цікаво було почути й про значення окремих символів, які прикрасили цю велику роботу.

Відвідувачі виставки ще майже місяць зможуть споглядати цю дивовижну красу – рушники "Україночко моя", "Зоряний клич", "Шлях Аріїв", "Роксолана", "Козацький божник", "Леля", "Вогонь душі Тараса", "Звізда-Полин", "Холодний яр", "Озовись до мене", "Тиша і грім", "Козацьке бароко", "Оратанія", "Роде наш красний", картини "Око Всесвіту", "Тополі", "Біле дерево", "Купальська ніч", "Степове озеро", "Київська Русь" та інші. Представлено також жіночий одяг, вишиті подушки, вузлові ляльки Лариси Теліженко.

Представив Олександру Теліженко генеральний директор Культурного центру України в Москві, доктор історичних наук Володимир Мельниченко. На відкритті експозиції з теплими побажаннями до автора звернулися завідувач кафедри народних художніх ремесел Московського державного обласного університету Марина Галкіна, доцент кафедри художнього текстилю Московської державної художньо-промислової академії ім. С. Строганова, заслужений художник Росії Лариса Рубцова та голова Ради українських земляцтв Москви Володимир Челомбитько.

Від української громади Москви художницю привітав голова Товариства Української культури "Славутич", доктор медичних наук Василь Антонів: "Не можна собі уявити Україну без української пісні та вишитого рушника... Я глибоко вражений побаченим на цій виставці, адже рушник – це справжнє уособлення України. Сердечно вам дякую".

У неділю Олександра Теліженко ознайомила з виставкою учнів Української недільної школи при центрі та їхніх батьків, і цей огляд експозиції перетворився на цікавий і тривалий екскурс в історію українського народного декоративно-прикладного мистецтва.

ПРОЗРІЙМО, УКРАЇНЦІ!

Валерій ВЕРГУН

У рідні́м домі – мовою чужою...
І хто у тому винен, Я ЧИ ТИ,
що кровоточать трухлою іржею
славетних предків ковані хрести?..

Ось-ось блюзнірство нашим горлом хлине...
Злостивий русофіл – Москви холоп:
його імперська "РЕЧЬ" – то ракова пухлина,
що роз'їдає українства плоть.

Прозріймо, українці: ми – нащадки
звитяги й Пам'яті!.. Байдужість – гріх,
як гріх лизати злодієві п'яти,
котрий, наївних, нас в ярмо запріг...

О рідна земле, – гам заброд й базару...
Нувориші – жирують, смердам – "Цить!.."
І не відомо: що страшніше зараз –
підступний геноцид чи лінгвоцид?

Безмежний лан і... безпросвітня бідність...
Козацька пісня і... жебрацький біль...
Як тяжко ми обстоювали Гідність,
як легко поступаємся ганьбі...

Невже нам 33-го замало?!.
Кремлеві край потрібні холуї...
Віками Мові крилоньки ламали,
а нині що – знеславити її?..

...Любові й Честі не буває много...
Не спи, душе, в розвої спориша
допоки з нами – слово Погрібного,
допоки з нами – слово Лукаша!

Трипільський край,
м. Українка

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПРО "ЖИРНИХ КОТІВ"

Звернутись до українського загалу мене змусило наше теперішнє нікчемне життя. Я, Марія Григорівна Мотієнко, 1942 року народження, маю 35 років чесного трудового стажу, з них 29 – медсестрою.

Моя теперішня пенсія складає аж (!) 665 гривень на місяць. З цієї суми потрібно платити за комунальні послуги, які у столиці є чи не найвищими. А де надбавка за 20 років праці? Де надбавка за наднормований стаж? Де доплата мені як "дитині війни"? Де, зрештою, перерахунок, відповідно до постійного підвищення цін? Де, де, де?..

Чому у Шевченківському районному пенсійному фонді м. Києва службовці не читають законів та зневажають літніх людей? В мене таке враження, що гроші, які належать мені, хтось просто краде. А скільки таких, як я?! Маю бажання написати до прокуратури Києва, щоб розібрались з негідниками, проте, чи це допоможе?

Ціни росли як за Януковича, так і продовжують зростати за Тимошенко. Переконана, що так буде й надалі. А вони собі продовжують просторікувати та пертися на екрани телебачення. Їхні ситі та лискучі пики у таких людей як я викликають нудоту. Цікаво буде подивитись на ту "Україну для людей". Один такий "прорив" уже маємо.

Ще одне питання, на якому хочу загострити увагу, це масова розпуста. Культ оголеного тіла, хіті та сексу. Розпуста фізіологічна, духовна, економічна, політична.

Нещодавно по телевізору бачила, як італійці пустили кров своєму прем'єру Берлусконі. Небагато, лише полякали. Я особисто їх підтримую. Не побоялись розібратись зі своїм "жирним котом", який загруз у розпусті, ганьблячи їхню націю.

Марія МОТІЄНКО,
м.Київ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 254
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9